

Дълго и напрегнато мисли Орфей върху своето тежко положение и върху изчезването на Кир. Струваше му се, че връзката с малкото смело рибарче пак ще му възвърне надеждите за спасението. Но как да го открие? Как да се срещне с него? И той реши да помоли Мар.

Старецът дойде в стаята на Орфея, свит, горчиво усмихнат. „Аз не съм виновен“, искаше да каже той „ако откажа да те пазя, най-малко ще ме хвърлят в тъмница или ще ме пратят на весло

в държавните кораби, където ще умра още през първия ден“...

— Мар, — погледна го изпитателно Орфей, — на мене е забранено да излизам без стража. — Старецът кимна утвърдително с глава. — Но не ми е забранено да си направя една дълга разходка със стража, нали?

— Дълга разходка ли? — мигна озадачено старецът. — Виж, това не мога да реша сам — трябва да попитам господаря.

— Добре, — махна с ръка Орфей, — да речем, че за това трябва да се пита. А трябва ли да се пита ако някой ми дойде на гости?

— Кой, например?

— Например, едно малко момче... рибарче.

— Знам го! — кимна Мар. — Има заповед да го не пущаме в двореца.